

PRENUMERATA.

rocznie 36 mk., półrocz-
nie 18 mk., kwartalnie
mk., miesięcznie 3 mk.

ZA GRANICĄ:

rocznie 48 mk., półrocz-
nie 24 mk., kwartalnie
12 mk., miesięcznie 4 mk.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY REPUBLIKI POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGLOSZENIA.

Cena za wiersz drobne-
go pisma (petit) po tek-
ście 1 mk.

Numer pojedynczy
20 fenigów.

Redakcja i Administracja Miodowa Nr. 20.

Redakcja otwarta od 9—12 i 3—4 p. p.

Redaktor przyjmuje od 11—12 w południe.

DZIAŁ URZĘDOWY.

DEKRET

W celu umożliwienia Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej doprowadzenia emisji marek polskich wysokości, oznaczonej w 3im punkcie, zatwierdzonej dekretem z dnia 7 grudnia 1918 r. ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, oraz w celu zabezpieczenia zapasu dla dalszej emisji, upoważnia dyrektora Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przygotowania w Warszawie 500 milionów marek polskich wyłącznie w odcinkach 500-markowych.

Zamiast napisu na dotychczasowych biletach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, przygotowanych przez dawny Zarząd General-Gubernatorstwa warszawskiego, napis na nowych biletach ma zmieć:

Państwo Polskie przyjmuje odpowiedzialność za wymianę niniejszego biletu na przyszłą polską walutę według stosunku, który dla marek polskich uchwalił Sejm Ustawodawczy (Dekret Naczelnika Państwa z dnia 31 grudnia 1918 r.). Nowe bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej mają być podpisane przez dyrektora Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Nowe bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, w obiegu wewnętrznym mają te same prawa, co stare bilety, a zatem, zgodnie z p. 4ym ustawy, są prawnym środkiem płatniczym i przyjmowane są przez wszystkich, według wartości nominalnej.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów

(—) J. Moraczewski.

Kierownik Ministerstwa Skarbu

(—) Byrka.

Dan w Warszawie, dnia 9 stycznia 1919 r.

DEKRET TYMCZASOWY

urządzeniu i działalności Inspekcji Pracy.

Art. I. Inspekcja pracy nadzoruje należyte stosowanie przepisów prawa o ochronie pracy we wszystkich dziedzinach pracy najemnej, zapewniając pracownikom korzyści, przynoszące im przez obowiązujące socjalno-polityczne prawodawstwo.

Art. II. Inspekcja pracy pozostaje pod zarządem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. III. Organami inspekcji pracy są:

- 1) Główny inspektor pracy.
- 2) Inspektorzy pracy (okręgowi i obwodowi).
- 3) Kolegialne organy inspekcji pracy (centralny i okręgowy).

Art. IV. Główny inspektor pracy wykonywa i kieruje czynnościami inspekcji w pracy.

Art. V. Głównego inspektora i inspektorów powołuje i mianuje najwyższa władza na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej; odnośnie do fabryk wojennych—w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. VI. Na stanowiska inspektorów pracy mogą być mianowane osoby bez różnicy płci z wyższym przedewszystkiem z wyższym technicznym wykształceniem i praktyką oraz należytą znajomością faktów społeczno-prawnych, higieny, przemysłowej i robotniczych, po zdaniu egzaminów przed specjalną komisją przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

Art. VII. Do pomocy inspektorom pracy Minister Pracy i Opieki Społecznej mianować może, na wniosek głównego inspektora pracy, podinspektorów pracy z pośród osób, posiadających dokładną znajomość stosunków robotniczych, po złożeniu przez nich egzaminu przed specjalną komisją przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

Art. VIII. Na stanowiska podinspektorów pracy do zadań specjalnych w zakresie higieny przemysłowej i zawodowej mogą być mianowane, trybem w art. VII wskazanym, osoby z wykształceniem lekarskim, po zdaniu egzaminu przed specjalną komisją przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

Art. IX. Przy inspektorach pracy czynni są mężowie zaufania robotników, zatwierdzani jako asystenci przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej. Liczbę i zakres działania asystentów określi rozporządzenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. X. Okręgi i obwody działalności, oraz siedziby inspektorów pracy wyznacza Minister Pracy na wniosek głównego inspektora pracy w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. XI. Inspektorzy pracy:

1) nadzorują wykonanie przez przedsiębiorców i robotników przepisów, określających ich obowiązki i wzajemny stosunek;

2) wydają zarządzenia dla wprowadzenia w życie przepisów i postanowień, wydawanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, i mają nadzór nad wykonaniem tych przepisów i postanowień;

3) rozpoznają i zatwierdzają cenniki, dotyczące opłat za mieszkanie fabryczne, kąpiele, jadalnie i t. p., za artykuły sprzedawane w sklepach fabrycznych, tabele kar, regulaminy porządku wewnętrznego;

4) zaświadczenia tabeli płacy robotniczej;

5) przedsiębiorą środki dla zapobiegania zatarciom pomiędzy przedsiębiorcami a robotnikami, badając na miejscu wyniki niezadowolenia i dążąc do polubownego załatwienia sporów;

6) nadzorują wykonanie postanowień, dotyczących pracy i nauki szkolnej małoletnich robotników;

7) dbają o umieszczenie małoletnich robotników w szkołach początkowych specjalnych;

8) ustalają protokolarnie przekroczenia punktu 6-go artykułu niniejszego i przedstawiają protokoły odnośnym władzom sądowym;

9) występują w sądzie w charakterze oskarżycieli w wypadkach, przewidzianych w p. 8-ym artykułu niniejszego;

10) wszczynają postępowanie karne i w odnośnych wypadkach oskarżają wobec sądu winnych przekroczenia przeciwko przepisom, zawartym w § 42—113 i 570 Ustawy o pracy w przemyśle;

11) nadzorują wykonanie przepisów o rozkładzie i długości dnia roboczego;

12) spełniają czynności, jakie na nich wkłada prawodawstwo o ubezpieczeniach społecznych;

13) zbierają, sprawdzają i zestawiają statystyczne dane, dotyczące warunków pracy i płacy, bytu robotników, oraz wzajemnych stosunków pomiędzy przedsiębiorcami i robotnikami w zakładach pracy w ich okręgach;

14) opiniują w sprawach wydawania pozwoleń na otwarcie lub przebudowanie zakładów przemysłowych, podlegających nadzorowi inspekcji pracy;

15) badają z polecenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej warunki pracy i płacy we wszystkich dziedzinach pracy najemnej w celu gromadzenia materiałów dla udoskonalenia i rozwoju prawodawstwa o ochronie pracy;

16) z polecenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej spełniają wszelkie czynności w zakresie kompetencji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. XII. Do czasu wprowadzenia kolegialnych urzędów pracy inspektorom pracy przysługuje prawo wnioskowania kar, przewidzianych w § 211—214 Ustawy o pracy w przemyśle. Postanowienia inspek-

torów w sprawach wymienionych nie mogą być naruszane, jeśli kara nie przewyższa 250 mk. polskich, i mają być skierowane wprost do władz administracyjnych, które egzekwują nałożone kary. O ile kary przewyższają sumę 250 mk. polskich, inspektor pracy, przed skierowaniem wniosku do władz administracyjnych, winien zawiadomić o nałożeniu kary osobę, karą tą dotkniętą, której przysługuje w ciągu miesiąca prawo odwołania się do głównego inspektora pracy. Główny inspektor pracy, po rozważeniu skargi, karę uchyla, zmienia lub zatwierdza, przesyłając wniosek władzom administracyjnym do wyegzekwowania.

Oznaczone w §§ 211—214 Ustawy o pracy w przemyśle grzywny w rublach obliczają się w markach polskich według kursu urzędowego.

Art. XIII. Inspektorom pracy lub upoważnionym przez nich organom inspekcji pracy służy po wylegitymowaniu się urzędową legitymacją, wystawioną przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, prawo wstępu o każdej porze, zarówno w dzień, jak i w nocy, do wszystkich oddziałów zakładów pracy, jak również przysługuje im prawo wstępu do wszelkich, przeznaczonych dla robotników, urządzeń fabrycznych (mieszkań, szpitali, schronisk, ochronek, dla dzieci, przytułków dla niemowląt, szkół, zakładów kąpielowych i t. p.). W sprawach, wchodzących w zakres działalności organów inspekcji pracy, mogą informować się u przedsiębiorców lub ich zastępców i u wszystkich osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwie, o ile możliwości jednak z pominięciem wszystkiego, co mogłoby przeszkadzać ruchowi przedsiębiorstwa. W celu wykonywania czynności wymienionych w p. 15-ym artykułu XI organom inspekcji pracy przysługuje prawo wstępu do przedsiębiorstw nieobjętych przez Ustawę o pracy w przemyśle.

Art. XIV. Organy inspekcji pracy są obowiązane do zachowania w tajemnicy wszelkich danych, związanych z interesami i ruchem danego przedsiębiorstwa, zwłaszcza zachować winny w ścisłej tajemnicy udzielone im poufne wiadomości o urządzeniach technicznych, sposobach fabrykacji i innych właściwościach przedsiębiorstwa.

Art. XV. Szczegółowe przepisy:

- 1) dotyczące czynności inspektorów pracy;
- 2) dotyczące czynności podinspektorów pracy i asystentów inspektorów pracy;
- 3) dotyczące stosunku organów inspekcji pracy do organów administracji ogólnej;
- 4) dotyczące stosunku organów inspekcji pracy do organów służby zdrowia;
- 5) dotyczące stosunku organów inspekcji pracy do organów Ministerstwa Przemysłu i Handlu—wydaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi Ministerstwami.

Art. XVI. Do czasu utworzenia organów kolegialnych do spraw ochrony pracy prawa i kompetencje, o ile nie zostały przez powyższe artykuły zmienione, a przyznane w myśl Ustawy o pracy w przemyśle:

1) Ministerstwu Przemysłu i Handlu w zakresie ochrony pracy—przysługują Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej;

2) Głównemu Urzędowi do spraw fabrycznych i górniczych—przysługują komisji międzyministerialnej pod przewodnictwem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej;

3) gubernalnemu Urzędowi fabrycznym—przysługują inspektorom pracy, przy czym podział kompetencji tych urzędów między głównego inspektora pracy, a inspektorów pracy, o ile nie jest już przewidziany w powyższych artykułach, określony zostanie na mocy instrukcji Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. XVII. Przepisy, dotyczące organów ochrony pracy i zawarte w art. 1—41 włącznie, Zbiornik

Praw T. XI, cz. II, według wydania 1913 r., zastąpione zostają przez przepisy powyższe. Skład i kompetencje organów kolegialnych inspekcji pracy określili dekretem specjalny.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej

(—) *B. Ziemięcki.*

Dan w Warszawie, dnia 3 stycznia 1919 r.

PRZEPISY TYMCZASOWE O WYNAGRODZENIU URZĘDNIKÓW INSPEKCJI PRACY.

Art. 1.

Przepisy niniejsze dotyczą inspektorów pracy (głównego inspektora pracy, okręgowych inspektorów pracy i obwodowych inspektorów pracy), podinspektorów pracy i urzędników biurowych w kancelariach inspektorów pracy.

Art. 2.

Główny inspektor pracy jest urzędnikiem IV-ej klasy etatu plac.

Art. 3.

Okręgowy inspektor pracy jest urzędnikiem V-a lub V-b klasy etatu plac stosownie do kwalifikacji i czynności.

Art. 4.

Obwodowy inspektor pracy jest urzędnikiem VI-ej klasy etatu plac.

Art. 5.

Podinspektor pracy jest urzędnikiem VIII, VII lub VI-ej klasy etatu plac, stosownie do kwalifikacji i czynności.

Art. 6.

Sekretarz inspektora pracy jest urzędnikiem IX, bądź VIII-ej klasy etatu plac, stosownie do kwalifikacji i czynności.

Art. 7.

Kanceliści inspekcji pracy są urzędnikami XI, X lub IX-ej klasy etatu plac, stosownie do kwalifikacji i czynności.

Art. 8.

Wydatki przy wyjazdach służbowych, przeprowadzkach przy przeniesieniu z urzędu do innej miejscowości, zwracane będą na zasadzie odnośnych przepisów ogólnych dla urzędników państwowych.

Art. 9.

Emerytury i odszkodowania wrazie nieszczęśliwego wypadku przy pracy dla urzędników inspekcji pracy ustalone zostaną na ogólnych zasadach.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

(—) *B. Ziemięcki.*

Dan w Warszawie, dnia 3 stycznia 1919 roku.

DEKRET

w przedmiocie wyłączenia z kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych służby weterynaryjnej i przekazania tejże służby kompetencji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 1. Z zakresu kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych, określonego w art. 24 dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem z dn. 3 stycznia 1918 r., wyłącza się służbę weterynaryjną. Równocześnie służba ta zostaje przekazana kompetencji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Zdrowia Publicznego wyda konieczne zarządzenia przejściowe.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Moraczewski.*

Dan w Warszawie, dnia 31 grudnia 1918 r.

DEKRET

o zatwierdzeniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią, co następuje:

Art. 1. Osoby i wszelkiego rodzaju instytucje publiczne i prywatne, nie wyłączając urzędów państwowych, zamierzające w miejscu publicznym wzniesić pomnik, posąg, figurę lub wmurować albo zawiesić tablicę pamiątkową, winny uprzednio przedstawić projekt Ministrowi Sztuki i Kultury do zatwierdzenia ze stanowiska artystycznego.

Art. 2. Przedstawiane Ministrowi Sztuki i Kultury projekty składać się winny z rzutów rysunkowych dostatecznie wyjaśniających pomysł i szczegóły wykonania, oraz z fotografii z modeli plastycznych wrazie zastosowania rzeźby plastycznej. Do składanych projektów winny być dołączone dane rysunkowe i fotograficzne, dostatecznie wyświetlające związek projektowanego pomnika z otoczeniem.

Art. 3. Większe naprawy i przebudowy pomników, posągów, figur i tablic pamiątkowych ulegają przepisom artykułów powyższych.

Art. 4. Pomniki, posągi i figury wzniesione wbrew przepisom niniejszym lub wmurowane albo zawieszane wbrew tym przepisom tablice pamiątkowe mogą być z rozporządzenia Ministra Sztuki i Kultury usunięte.

Art. 5. Do uzyskania zezwolenia na wzniesienie pomników, o których mowa w przepisach niniejszych, potrzebne jest również zatwierdzenie projektów tychże pomników przez Ministra Sztuki i Kultury ze stanowiska artystycznego.

Zatwierdzenie to winno nastąpić najwyżej w ciągu miesiąca od daty złożenia projektu.

Art. 6. Przepisy niniejsze nie rozciągają się na pomniki, figury, posągi i tablice pamiątkowe, umieszczane na cmentarzach i wewnątrz świątyń przez osoby prywatne z ich własnych funduszy dla utrwalenia pamięci fundatorów lub ich najbliższej rodziny, — jak również na przedmioty podobne, poświęcone wyłącznie celom kultu religijnego, oraz na figury, posągi i tablice, stanowiące ornament budynku, którego projekt został wraz z ornamentem przez władze budowlane zatwierdzony.

Art. 7. Winni przekroczenia przepisów niniejszych ulegną karze aresztu do 3-ch miesięcy lub grzywny do 3000 mk.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu poleca się Ministrowi Sztuki i Kultury w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Moraczewski.*

Minister Sztuki i Kultury:

(—) *M. Downarowicz.*

Dan w Warszawie, dnia 3 stycznia 1919 roku.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych w związku z dekretem o wprowadzeniu stanu wyjątkowego podaje następujące ważniejsze punkty odnośnych przepisów o sądach doraźnych:

Sformowanie doraźnego sądu wojennego następuje z rozkazu właściwego dowódcy i ma miejsce dla każdej sprawy z osobna lub dla kolejnego rozpatrzenia kilku spraw, wynikłych w jednym czasie i w tym samym okręgu. Sąd doraźny składa się z 5-u członków, z których każdy ma mieć przynajmniej 21 lat, powołanych przez właściwego dowódcę z pośród oficerów, mających przynajmniej dwa lata, i żołnierzy, mających najmniej 1 rok służby w szeregu, w następującym komplecie orzekającym: 1) oficer sztabowy lub kapitan, względnie rotmistrz, jako przewodniczący. 2) dwóch oficerów niższego stopnia. 3) podchorąży lub sierżant, względnie równy temuż stopniu. 4) podoficer lub starszy żołnierz, albo też szeregowiec. Sąd doraźny przystępuje do rozprawy przy drzwiach zamkniętych, bez przeprowadzenia śledztwa wstępnego przy udziale przedstawiciela właściwego dowódcy, jako oskarżyciela, 2) obrońcy oskarżonego, którego przydziela się z urzędu z pośród oficerów miejscowych, jednocześnie

z powołaniem sądu, oraz 3) protokolanta. Sędziowie i protokolant przy rozpoczęciu czynności składają przepisaną dla nich przysięgę.

Przewód sądowy musi być rozpoczęty w ciągu 24-ch godzin od czasu sformowania sądu i trwa, o ile możliwości, bez przerwy do chwili wydania decyzji lub wyroku, lecz musi być zakończony w ciągu 48 godzin od czasu sformowania sądu. Rozprawę główną rozpoczyna się odczytaniem rozkazu, ustanawiającego sąd doraźny, oraz aktów dochodzenia władz wojskowych lub policyjnych, poczem sąd przechodzi do rozpoznawania materiału dowodowego i wysłuchania oskarżyciela, obrońcy i samego oskarżonego. Rozpatrywanie pretensji cywilnych nie jest dopuszczalne. O ile sąd doraźny w czasie przewodu sądowego stwierdzi, że oskarżony nie ukończył 17-stu lat wieku, jest jawnie ciężko chory, albo że oskarżona pozostaje w stanie brzemennym, dalej, o ile sąd powoźmie wątpliwość co do normalnego stanu władz umysłowych oskarżonego, o ile również okaże się, że przestępstwo, popelnione przez oskarżonego, nie podlega właściwości sądu doraźnego, w art. 18 dekretu niniejszego określonej — wówczas postępowanie doraźne umarza się, a sprawę skierowuje się za pośrednictwem właściwego dowództwa, na drogę zwykłego postępowania karnego.

Wojenny sąd doraźny postępuje i wydaje wyroki jedynie według własnego sumienia. Wyroki zapadają jednogłośnie lub większością 4-ch głosów w formie krótkich sentencji, bez przytoczenia motywów. Odwołanie się stron od wyroków doraźnych w żadnej formie nie jest dopuszczalne. O ile za wyrokiem skazującym wypowiedzi się mniej, niż 4-ch sędziów, lub gdy sąd doraźny nie ustala winy pod sądowego, dochodzenie doraźne umarza się, a sprawę i oskarżonego skierowuje właściwe dowództwo do prokuratora wojskowego miejscowego okręgu generalnego dla dalszego zwykłego postępowania.

Wyroki sądów doraźnych uprawomocniają się niezwłocznie po ogłoszeniu i podlegają wykonaniu z rozkazu dowódcy miejscowego w ciągu 24-ch godzin od chwili ogłoszenia.

Winni przestępstw, objętych art. prawa w art. 18 wskazanemi, bez względu na to, czy są głównymi sprawcami, podlegają karze pomocniczymi, ulegając karze śmierci przez rozstrzelanie. W wypadkach wyjątkowych dowódcy okręgu generalnego, służy prawo odnieść się do Naczelnika Państwa o ulaskawienie skazanego lub złagodzenie mu kary.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych komunikuje:

Sprawa emerytur i rent inwalidzkich, przypadających b. wojskowym od skarbu rosyjskiego, ostatecznie uregulowana zostanie dopiero po kongresie pokojowym w drodze rozrachunku pomiędzy Polską a Rosją.

Zanim jednak to nastąpi, cały szereg osób może się znaleźć w nader ciężkim położeniu materialnym. Aby zapobiedz temu, Ministerstwo Spraw Wojskowych zamierza przyjąć tym osobom z doraźną pomocą przez udzielenie zaliczek na emerytury i renty, przypadające im od państwa Rosyjskiego.

Ponieważ jednak niektóre miasta i instytucje samorządowe i społeczne w tym kierunku poczyniły już pewne kroki, zaś Ministerstwo Spraw Wojskowych musi mieć dokładne dane co do wysokości pobranych dotychczas przez emerytów zaliczek, niniejszem uprasza się powyższe instytucje o nadesłanie dokładnego wykazu osób z pośród byłych wojskowych, oraz wdów i sierot po nich, które korzystały z zapomóg pieniężnych, wydawanych przez te instytucje. W wykazach powyższych uwzględnić należy:

1) Nazwę i dokładny adres danej instytucji. 2) Imiona i nazwiska emerytów wojskowych, którzy otrzymywali zasiłki pieniężne. 3) Szarżę emeryta, ewentualnie adnotację o tem, że emerytura pobiera wdowa lub sierota po nim. 4) Wysokość miesięcznej emerytury podług książeczki emerytalnej. 5) Za jaki czas emeryt pobierał zasiłki, w jakiej wysokości i ile wyniosła ogólna suma tych zasiłków.

Wiadomości powyższe mają być nadesłane przed dniem 15 stycznia r. b. do Sekcji Emerytalnej Ministerstwa Spraw Wojskowych, ulica Królewska, Nr. 35, w Warszawie.

Uprasza się wszystkie pisma polskie o przedrukowanie powyższego.

Z Ministerstwa Sprawiedliwości.

Dnia 16 listopada 1918 r. odbył się w Poznaniu zjazd prawników-Polaków zaboru pruskiego. Na zjeździe tym wybrany został t. zw. „Wydział prawników”, któremu zjazd polecił: 1) przygotowanie zmian ustawodawczych, jakie przy przyłączeniu b. zaboru pruskiego do Polski będą natychmiast konieczne, i 2) wypracowanie projektu co do obsadzenia głównych stanowisk w sądownictwie przez Polaków. Wydział prawników listem z dnia 7 grudnia 1918 r. zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie, zawiadamiając o powyższym, jak również o następnym zjeździe prawników, mającym odbyć się w Poznaniu dnia 21 i 22 grudnia 1918 r. Minister Sprawiedliwości w odpowiedzi na to pismo wydelegował do Poznania Radcę Ministerjalnego Jana Zakrzewskiego i wystosował do Wydziału prawników odezwę treści następującej:

„W odpowiedzi na list Wielce Szanownych Panów z dnia 7 grudnia r. b. pozwalam sobie wyrazić szczerą radość z powodu zapoczątkowania przez Panów doniosłej pracy, która stanowić będzie wielki krok naprzód w dziele zjednoczenia naszej Ojczyzny.

W chwili, kiedy zespalamy się przy budowie łącznymi wysiłkami gmachu Niepodległej Polski, słę Wielce Szanownym Panom, a w Ich osobach i całemu polskiemu prawnictwu w zaborze pruskim, serdeczne i gorące powitanie.

Jednocześnie pozwalam sobie delegować do Poznania urzędnika Ministerstwa Sprawiedliwości a Panów dawnego koleżę i ziomka, p. Jana Zakrzewskiego, który poinformuje Panów bliżej o dotychczasowych pracach Ministerstwa Sprawiedliwości i którego Panowie zechcą łaskawie zaznajomić z rezultatami swych prac.

Będę szczęśliwy, jeżeli przez osobę p. Zakrzewskiego zawiąże się już dzisiaj bliższy kontakt pomiędzy Ministerstwem a organizacją Szanownych Panów, jako pierwszy krok do rychłego, mam nadzieję, skoordynowania prac w jednym dla całej Polski zarządzie sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości

(—) *Supiński*.

Wzmiankowane wyżej, projekty ustawodawcze były przedstawione na plenum zjazdu prawników w dniach 21 i 22 grudnia. Zjazd ten rozprawił opracowane przez Wydział projekty i uchwalił przedstawić je przez specjalną delegację Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie do zatwierdzenia. Przybycie tej delegacji zostało zapowiedziane listem Wydziału z dnia 31 grudnia 1918 r., którego odnośnie ustępy brzmią, jak następuje:

„Uważamy sobie przedewszystkiem za obowiązek zaznaczyć, że jak w każdym innym względzie, tak też na polu sądownictwa, dążymy do jaknajwiększej łączności i jednolitości z drugimi dzielnicami Polski.

Jesteśmy dalej zdania, że tylko rząd w Warszawie rozstrzygać może i rozstrzygać będzie we wszelkich sprawach, dotyczących naszej dzielnicy.

Wychodząc z tego założenia, pozwolimy sobie w najbliższym czasie przybyć do Warszawy i przedłożyć Szan. Ministerstwu projekty nasze do potwierdzenia i ewentualnej zmiany.”

List ten został podpisany przez przewodniczącego Wydziału prawników, p. W. Wyczyńskiego.

Z Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

We wtorek, dn. 7 stycznia, o g. 1 p.p. nowomianowani inspektorzy fabryczni w obecności Ministra Ziemięckiego złożyli przysięgę na wierność Republice Polskiej.

Z Ministerstwa Aprowizacji.

Wydział Prasowy Ministerstwa Aprowizacji komunikuje: W niektórych pismach ukazał się szereg błędnych informacji co do roli Ministerstwa Aprowizacji w obecnym, nabierającym dość ostrych form, kryzysie w organizacji aprowizacyjnej Wydziału Zaopatrywania m. Warszawy.

Niniejszem prostuje się, że w Ministerstwie Aprowizacji niezależnie od nader wielkich trudności technicznych, komunikacyjnych i t. p., wynikających ze znanych dobrze obecnych warunków, w jakich

znajduje się cały kraj — zdołano postawić sprawę zaopatrywania Warszawy w znacznie lepsze warunki, aniżeli te, w jakich znajdowała się w okresie niedawno minionej niemieckiej okupacji.

Odnosne dane, dotyczące zaopatrzenia miasta w dwa najważniejsze artykuły, będące właśnie przedmiotem ciągłych dość niecisłych omówień w prasie, jako to: mąka chlebowa i cukier, przedstawiają się następująco: do chwili usunięcia okupantów z kraju, Warszawa otrzymywała od odnośnego urzędu niemieckiego normę 448 gr. cukru na głowę ludności na okres 4 tygodni, pomnożoną przez 900,000, co wynosiło 403,200 kg., obecnie zaś w miesiącach listopadzie i grudniu na te same 4-tygodniowe okresy Ministerstwo przeznaczyło i oddało do rozporządzenia miastu normę 820 gr. na głowę, pomnożoną przez też 900,000, co wynosi 738,000 kg. na okres, czyli niemal podwojnie.

Sprawę zaopatrzenia w mąkę chlebową najlepiej uwidoczni poniższe zestawienie tygodniowe kontyngentów dostawy mąki chlebowej dla miasta w poszczególnych miesiącach roku 1917 i 1918:

	rok 1917	rok 1918
październik	17,000 pojed. ctn.	14,250 pojed. ctn.
listopad	15,200 „ „	15,600 „ „
grudzień	11,820 „ „	19,600 „ „

Podczas zatem, gdy październik, będący jeszcze okresem zaopatrywania Warszawy przez b. władze okupacyjne, przedstawia dużą różnicę w zaopatrzeniu miasta w kontyngent tygodniowy na korzyść roku 1917, — co rzucą, zarazem, światło na rabunkową gospodarkę b. władz okupacyjnych w przededniu ich usunięcia — o tyle miesiąc listopad, a szczególnie grudzień, w których zaopatrywanie kraju przeszło w ręce Ministerstwa Aprowizacji — wykazuje znaczną poprawę i różnicę w stosunku do roku 1917.

Ponadto znów z zestawienia każdodziennych remanentów magazynów w młynach, pracujących dla Państwowego Urzędu Zbożowego, widocznym jest, że przez cały szereg okresów Wydział Zaopatrywania Miasta nie wybrał całkowicie zarezerwowanej dla niego przez M. A. ilości, na skutek czego P. U. Zb. dysponował w takich razach mąką w inny sposób.

A więc, np., w okresie od 16-go do 20-go ub. m. grudnia:

Dzień	Stan magazynów w młynach P. U. Zb.	Miasto pobrało
16	5741 pojed. ctn.	2981 pojed. ctn.
17	7181 „ „	3282 „ „
18	7650 „ „	3853 „ „
19	6762 „ „	5048 „ „
20	6919 „ „	1920 „ „

Wyjaśnienie tych cyfr, jak również i innych tak często w ostatnich czasach obserwowanych zjawisk w postaci tłumów, oblegających sklepy miejskie — znajdujemy częściowo w komunikacie Wydziału Zaopatrywania Miasta w pismach z dnia 4 b. m., informującego, że zaopatrywanie ludności Warszawy w chleb wytracone zostało z równowagi wskutek strajku piekarzy i wzbraniania się wypieku w niedziele i święta, w które tak obfitują ostatnie tygodnie. Z uwagi na to, miasto ma wielkie zaległości w wypieku i wskutek tego przedłużono nawet ważność okresu 84-go kuponów chlebowych.

Oczywiście, że te i tym podobne względy, tłómaczyć mogą częściowo niedomagania działalności aprowizacyjnej Wydziału Zaopatrywania, lecz w żadnym wypadku odpowiedzialność za to nie powinna i nie może spadać na Ministerstwo Aprowizacji, jak to niejednokrotnie w prasie komentowano.

Niezależnie od tego, że, jak to wykazują cyfry powyżej przytoczone, Ministerstwo zdołało, po usunięciu z kraju okupantów, postawić Wydział Zaopatrywania Miasta w nieco lepsze warunki jego działalności, jednakowoż, kierując się względami wysokiej ostrożności i zapobiegliwości, pocieło w tym tygodniu temuż Wydziałowi przedstawić projekt dokonania pewnych ograniczeń w spożyciu chleba kartkowego przez sferę ludności zamoejnej.

Wszelkie w tym względzie przedstawione projekty okazały się nieodpowiedniami i p. Minister Aprowizacji z uwagi na niezmierną ważność sprawy wniósł ją pod rozważę Rady Ministrów. Rada Ministrów, na wniosek p. Ministra Aprowizacji, na posiedzeniu w dniu 3 b. m., uchwaliła ograniczenia w normie spożycia chleba, nie wprowadzać i ponadto utrzymać i na następne okresy dawną cenę w wysokości 35 fen. za funt.

W zakończeniu zaznaczyć należy, że Ministerstwo, pomimo całej swej ostrożności i zapobiegliwości w przewidywaniach na przyszłość warunków

aprowizacyjnych kraju — dokłada wszelkich starań, by postawić ludność w lepsze warunki, aniżeli to dotychczas miało miejsce.

Z Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Wydział Opieki Państwowej nad Dzieckiem i Matką Ministerstwa Zdrowia Publicznego wysygnował następujące zapomogi dla zakładów opieki nad dziećmi:

Zakładowi Św. Ludwika Mk. 3.000, Zakładowi Św. Stanisława Kostki Mk. 5.000, Domowi Opieki N. M. P. (Magdalenki) Mk. 5.000, Tow. Hygieny Praktycznej Imienia B. Prusa Mk. 5.000, Przytulokowi Św. Franciszka Salezego Mk. 5.000, Zrzeszeniu Świętlic w Warszawie Mk. 5.000, Zakładowi Św. Antoniego w Ignacowie Mk. 2.000, Instytutowi Hygieny Dziecięcej Imienia bar. Lenwala Mk. 15.000, Internatowi Opatrzności Boskiej w Warszawie Mk. 5.000, Towarzystwu Opieki nad Ubogimi Matkami i Ich Dziećmi Mk. 5.000.

Kronika polityczno-społeczna.

Związek zawodowy nauczycielski. W siedzibie Tow. szkoły żeńskiej (ul. Barbary 4) odbyło się zebranie organizacyjne Związku zawodowego nauczycielstwa polskich szkół średnich. Po zagajeniu zebrania przez p. Adama Czartkowskiego, powołano na przewodniczącego p. Rolanda Bauera, poczem z przebiegu prac, powierzonych przez wiec nauczycielstwa w dn. 21 grudnia r. z., zdawał sprawę prof. St. Kalinowski. Z ustawa, opracowaną przez Komisję organizacyjną Związku, zapoznał zebranych p. Stanisław Adamczewski. W dyskusji nad niektórymi punktami ustawy zabierali głos pp.: Czartkowski, Dąbrowski, Kalinowski, Kreczmer, Salinger, Salingerowa, Szulcowa i in. W końcu przystąpiono do wyborów zarządu tymczasowego Związku; większością głosów powołano pp.: Adama Czartkowskiego, Natalję Gąsiorowską, Stanisława Kalinowskiego, Stefana Kreczmera i dr. Zygmunta Salingera. Zarząd Związku ukonstytuował się w sposób następujący: prezes—p. Stanisław Kalinowski, wice-prezes—p. Stefan Kreczmer, sekretarz—p. Adam Czartkowski i p. Natalja Gąsiorowska i skarbnik—dr. Zygmunt Salinger.

Zjazd pracowników poczty, telegrafu i telefonu. Komisja organizacyjna tego międzydzielnicowego Zjazdu pracowników poczty, telegrafu i telefonów komunikuje, że: Zjazd delegatów w d. 18 b. m. 1919 r. w Warszawie ma na celu: a) ustalenie jednolitej organizacji, b) ujednostajnienie pragmatyki służbowej i norm płacy, c) ujednostajnienie i ustalenie działalności poczty, telegrafu i telefonu. Wobec bliskiego terminu Zjazdu i niezmiernych doniosłości powyższych zadań, wszyscy pracownicy proszeni są o niezwłoczny jaknajbardziej i świadomy udział w wyborach, oraz przygotowanie odpowiedniego materiału dla ułatwienia pracy Zjazdu. W celu uchronienia delegatów od strat materialnych wskutek delegacji, czynione są odpowiednie starania. Pożądane, aby delegaci na Zjazd przybywali już dnia poprzedniego, t. j. 17 stycznia. Informacji udziela prezes Komisji organizacyjnej Zjazdu, inż. Stalinger, Ministerstwo Poczty i Telegrafów, pokój Nr. 23, II piętro.

Zjazd instruktorów ogrodniczych. W dn. 10 b. m. o g. 10-ej rano w lokalu Związku ogrodników (Hortensja Nr. 3) nastąpi otwarcie 1-go w Polsce Zjazdu instruktorów ogrodnictwa. Zjazd trwać będzie dwa dni. Na Zjeździe będą wygłoszone następujące referaty: treściwe sprawozdanie z dotychczasowej działalności instruktorów, „Stanowisko”, zadanie i obowiązki instruktora ogrodnictwa—referent p. Andrzej Michalak, „Sprawy organizacyjne”—p. Czesław Roch, „Stosunek instruktorów do ogrodników”—p. Stefan Skawiński. Środki ku podniesieniu: owocarstwa krajowego—p. Augustyn Matelski, wiarzownictwa—p. Jan Maciejewski, nasiennictwa—p. Edward Piotrowski.

Miejski urząd zdrowia. Magistrat otrzymał zawiadomienie, że Ministerstwo Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych odwołuje rozporządzenie niemieckiego prezydium policji z r. 1915, które miejskiemu urzędowi zdrowia przekazało obowiązki rosyjskiego urzędu lekarskiego m. Warszawy. Ministerstwo Zdrowia Publicznego pozostawia Magistratowi zarząd i kierownictwo nad szpitalami miejskimi, pomoc i opiekę nad kalekami, chrońnicze chorymi i niedołężnymi starcami, walkę z chorobami zakaźnymi, nadzór nad stanem sanitarnym i czystością domów, podwórz, ulic, placów, sklepów i drobnych warsztatów pracy, zastrzegając sobie jednak zwierzchni nadzór nad temi wszystkimi czynnościami. Natomiast do Ministerstwa Zdrowia, jako centralnej władzy państwowej, należy nadzór nad personelem lekarskim, cenzurą ogłoszeń medycznych, nadzór nad prywatnymi zakładami lekarskimi i t. d. Czynności te przekazane będą wyłącznie urzędom państwowym. Kierownikiem jego będzie dr. Łazarowicz z tytułem inspektora lekarskiego okręgu m. Warszawy. Czynności kontroli aptek i składów aptecznych przeszły od 1 stycznia r. b. do państwowego inspektora farmaceutycznego na okrąg m. st. Warszawy, magistrata Br. Koskowskiego.

Walka z paskarstwem. Wydział walki z lichwą i paskarstwem Milicji Ludowej wykrył i opieczętował od d. 3 do 7 b. m. włącznie następujące składy:

1) Nalewki 12 — D. Kowalski i Sika — (15 sztuk barczanu i 2 szt. płótna).

- 2) Nalewki 19 — Cajtak Kopel — (serwetki, chustki, obrusy);
- 3) Nalewki 21 — Ch. Daw. Rajubach — (54 pary bucików damskich, 68 par pantofli, 16 pak z towaram etc.);
- 4) Nalewki 13 — piwnica bez właściciela — (kosz z obuwiami i z ciepłą odzieżą);
- 5) Nalewki 31 — J. Piefer i Mendelbaum — (towary lokciowe);
- 6) Waliców 11 — 12 — (młyn elektr. w ruchu);
- 7) Zelazna 76 — Men. Mokotów — (7 tys. cygar);
- 8) Nalewki 17 — J. Felerisz — (101 par obuwia);
- 9) Nowy Świat 70 — J. Bornstein — (294 switry damskie, 21 męsk., 2 skrzynki ołówków);
- 10) Nalewki 13 — J. Szulman — (12 skór czarnych);
- 11) Nalewki 17 — M. Fajfman — (11 i pół worka mąki);
- 12) Nalewki 31 — M. Kochanowicz — (kosz towarów lokciowych);
- 13) A. Karpina — (12 marynarek, 15 garniturów i t.p.);
- 14) Nalewki 11 — Rozenberg — (skrzynia papierosów);
- 15) Nalewki 10, m. 11 — R. Szpiro — (halki);
- 16) Nalewki 13, m. 4 — S. Lis — (obuwie, cerata, lalki gumowe);
- 17) Solna 6 — I. Ajzenblatt — (guziki, koronki);
- 18) Nalewki 9 — Oberski — (kamasze, ołówki);
- 19) Nalewki 31 — Rozenblum — (32 par kaloszy, rekawiczki, chustki, hafty i stałówki);
- 20) Nalewki 19 — Wajnberg — (guziki);
- 21) Nalewki 13 — A. Wasag — (papier);
- 22) Radzyńska 26 — Sz. Potaszman — (tajna gorzelnia);
- 23) Gęsia 29 m. 6 — L. Lipsztein (16 bel manufaktury i jedna skrzynia brzytwy);
- 24) Nalewki 12 — S. Rede — (15 sztuk materiału ciemnego);
- 25) Nalewki 19 — O. Mirski — (8 par kamaszy, 5 paczek piór i ołówków).

TELEGRAMY.

Komunikat sztabu generalnego.

Warszawa, 8 stycznia (PAT). — W Galicji wschodniej zajmowało wojsko nasze dotychczas, wobec przeważającej siły ukraińskiej, wspomaganą obficie materiałem wojennym przez Niemców, Austrjacków i Węgrów, przeważnie stanowisko odporne.

Postępy w organizacji naszej siły zbrojnej umożliwiły przetrucenie znaczniejszych sił na tamtejszy teren. Naczelne dowództwo, obejmując 5 b. m. kierownictwo operacji, zarządziło przejście do akcji zaczepnej.

D. 7 b. m. o świcie przełamały oddziały „grupy Bug” silnie umocnione stanowiska ukraińskie na południe i na południo-wschód od Rawy Ruskiej, Dąbrówki, Stara Wieś, Lipnik i Bałuty wzięto szturmami, przyczem współdziałał pociąg pancerny „Odsiecz”. Wzięto jeńców, zdobyto karabiny maszynowe i materiał wojenny. O godz. 2-ej po południu przekroczyły wymienione oddziały potok Moszczanę, między Moszczaną a Brzezina, i postępują w kierunku Żółkwi.

Na północ od Rawy Ruskiej, pod Machnowem odrzuciliśmy Ukraińców w kierunku wschodnim.

Dn. 8 b. m. rano zaatakowały w kierunku Hrubieszowa operujące oddziały „grupy Bug” nieprzyjaciela pod Uhrynowem i Wareżem i usadowiły się w Filimowie. Walka trwa dalej. W grupie gen. Rozwadowskiego mniejsze potyczki.

Koło Lwowa sytuacja niezmienniona.

W Poznaniu dalsze rozbrajanie wojska niemieckiego. Linja, zajęta przez nas, biegnie od Służewa (na poł. od Torunia) przez Kcyńje, Rogoźno, Wronki, Pniew, Nowy Tomysł, Olsztyn, Szmigiel, Kobylin, do Ostrzeszowa.

Szef sztabu generalnego.

Poselstwo angielskie i amerykańskie w drodze do Polski.

Kraków, 8 stycznia (PAT). — Z Komisji Likwidacyjnej komunikują:

W ubiegłą niedzielę przybyła do Wiednia w przejeździe do Warszawy Komisja, składająca się z b. generalnego konsula angielskiego w Warszawie, p. Kimensa, jako szefa, tudzież ze strony angielskiej p. Tenneya, a ze strony amerykańskiej prof. uniw. Coolidge, oraz oficerów amerykańskich: Fostera i Paszkowskiego. W towarzystwie tych panów przybył również sekretarz poselstwa polskiego w Bernie, hr. Szembek.

W poniedziałek przyjmował Komisję poselstwa w Wiedniu p. Gałeczki, w którego domu goście angielscy i amerykańscy spędzili także wieczór d. 8 b. m.

Misja uda się z Wiednia w towarzystwie radcy legacyjnego, dr. Gumplowicza, oraz por. hr. Pusłowskiego przez Kraków do Warszawy.

Misja ta jest pierwszym oficjalnym wysłaniem o charakterze czysto politycznym rządów angielskiego i amerykańskiego i ma na celu nawiązanie stosunków z Rządem Polskim w Warszawie.

Przyjazd misji do Krakowa spodziewany jest w piątek.

Uchwała Gdańska.

Warszawa, 9 stycznia (PAT). — Z Gdańska otrzymujemy następujące wiadomości:

Gdańska Rada Ludowa powzięła uchwałę, w której między innymi oświadcza: Stwierdzamy, że Sejm Poznański, występując przeciw rządowi polskiemu w Warszawie, był celowo i jednostronnie informowany. Dlatego, dla uniknięcia dalszej szkodliwej działalności, żądamy, aby Centralna Rada Ludowa zwróciła się do Rządu Polskiego z prośbą o utworzenie jego misji politycznej w Poznaniu i pozwolenie na wysłanie takiej misji do Warszawy.

Chodzi tu prawdopodobnie o akcję informacyjną.

O pobrażenie morskie.

Warszawa, 9 stycznia (PAT). — Społeczeństwo polskie na Pomorzu ze słuszną dumą podnosi, że uratowało dla narodu własny brzeg morski i uważa za swoje zadanie odrodzić w narodzie miłość do własnego morza.

Kolonje niemieckie, w niektórych miastach dość silne, godzą się z myślą wcielenia ich do Polski. Niemieckie sfery kupieckie w Gdańsku nawiązują oficjalne stosunki z przedstawicielstwem polskiem — z Radą Ludową — i stwierdzają, że dla utrzymania wielkości i dobrobytu Gdańska jest niezbędnym jego oparcie się o Państwo Polskie. Przyszłość Gdańska, jako portu, jest, ich zdaniem, uzależniona jedynie od bezwzględnego związku z całym krajem. Myśl utworzenia sztucznego portu poza Gdańskiem przyjęto w Gdańsku z wielkim przerażeniem. Pogodzenie się z myślą utraty Gdańska przez Niemcy objawia się tem, że władze niemieckie od połowy grudnia opróżniają pośpiesznie wszystkie magazyny wojskowe.

Zamach na Kramarza.

Praga, 8 stycznia (PAT). — Doniesienie czesko-słowackiego biura prasowego z d. 7 b. m.:

Dziś po południu wykonano zamach na prezydenta ministrów, Kramarza. W chwili, gdy Kramarz opuszczał salę w przedydmu rady ministrów w Hradczynie, aby się udać na obiad, i zatrzymał się na korytarzu, chcąc porozmawiać z czeskim artystą malarzem, Karolem Lengeronem, młody jakiś mężczyzna strzelił do Kramarza z tyłu z rewolweru. Strzał chybił. Kula odbiła się od drzwi przeciwnych. Kramarz zwrócił się do sprawcy zamachu, a ten w tej chwili dał do niego dwa strzały. Kula trafiła Kramarza w prawą pierś, ale utkwiała w notatniku, który Kramarz miał w prawej kieszeni ubrania. Napastnika natychmiast ujęto.

Jest to młodzieniec, którego od kilku dni widziano w Hradczynie i który od kilku dni starał się o audjencję. Nazywa się on Alojzy Stiastry, ur. d. 8-go lipca 1901 r., w Winohradach. Należy do czeskiej partii socjalno-demokratycznej. Zapytany o powód zamachu, oświadczył, że zamach postanowiony był przed kilku dniami na jednym ze zgromadzeń, o którym jednak nie chciał podać żadnych bliższych szczegółów. Co do powodów zamachu, odmówił wszelkich wyjaśnień.

Zgon Roosevelta.

Nowy Jork, 8 stycznia (PAT). — Reuter donosi: B. prezydent Stanów Zjednoczonych, Roosevelt, zmarł w niedzielę z powodu choroby, wywołanej reumatyzmem.

Zarząd Tow. akcyjnego zakładów chemicznych „STREM”

ma zaszczyt zaprosić pp. akcjonariuszów na X. zwyczajne Ogólne Zebranie, odbyć się mające d. 31-go stycznia 1919 r., o godzinie 5-ej po południu, w biurze Zarządu w Warszawie, Mazowiecka № 7.

PORZĄDEK DZIENNY:

- 1) Wybór przewodniczącego.
- 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, podziału zysku i bilansu za 1917/18 r. operacyjny.
- 3) Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej.
- 4) Budżet i plan działań na 1918/19 r.
- 5) Wybór dyrektorów Zarządu i zastępców, jak również członków Komisji Rewizyjnej na miejsce ustępujących.
- 6) Sprawa powiększenia kapitału akcyjnego.
- 7) „ pożyczki Twa Kredytowego miasta Warszawy.
- 8) „ sprzedaży nieruchomości
- 9) Wnioski Zarządu i pp. akcjonariuszów.

Wrazie, gdyby Zebranie to nie doszło do skutku, powtórne Zebranie Ogólne ważne bez względu na liczbę obecnych pp. akcjonariuszów odbędzie się z tym samym porządkiem dziennym w d. 1 marca 1919 r. o g 5-ej po poł. w tymże lokalu.

Pp. akcjonariusze, życząc sobie wziąć udział w Zebraniu, raczą stosownie do § 61 ustawy, przedstawić Zarządowi najpóźniej na 7 dni przed Zebraniem Ogólnem swoje akcje lub też zaświadczenia państwowych lub prywatnych instytucji kredytowych, działających na zasadzie zatwierdzonych przez rząd ustaw. W zaświadczeniu powinny być oznaczone numery akcji.

REPERTUAR TEATRÓW WARSZAWSKICH.

Teatr Wielki (godz. 7½ w.) dziś — „Pajace” i balet, jutro — „Trubadur”.

Teatr Rozmaitości. Dziś i jutro — „Rycerz z Jąbedziem”.

Teatr Polski. Dziś i jutro — „Pani Chorażyna”.

Teatr Mały. Dziś i jutro — „Gołębie serce”.

Teatr Letni. Dziś i jutro — „Chrześnik wojenny”.

Teatr Nowości. Dziś — „Targ na dziewczęta”, jutro — „Księżna czardaska”.

Teatr Praski. Dziś i jutro — „Gwałtu, co się dzieje”.

Teatr Powszechny. Dziś i jutro — „Tajemniczy Dżem”.

Od Wydawnictwa.

Warunki przedpłaty

„Monitora Polskiego”

na rok 1919

w Warszawie i w kraju:

rocznie 36 marek, półrocznie 18 mk., kwartalnie 9 mk., miesięcznie 3 marki.

Za granicą:

rocznie 48 marek, półrocznie 24 mk., kwartalnie 12 mk., miesięcznie 4 marki.

OGŁOSZENIE.

Zarząd Skarbowy na okręg m. stoł.

Warszawy

podaje niniejszem do wiadomości, że stosownie do decyzji Ministerstwa Skarbu wszelkie zaległości w podatkach bezpośrednich, płatnych do końca 1918 r., będą przyjmowane przez kasy bez doliczania kary (o dsetek) za zwłokę, aż do dnia 28 lutego 1919 roku włącznie; od wpłaconych po tym terminie zaległości będą natomiast liczone kary, przewidziane w obowiązujących normach, począwszy od dnia płatności.

Warszawa, dnia 4 stycznia 1919.

Zgubiono

pozwolenie na zakup papierosów monopolowych, wydane przez władze niemieckie pod lit. O., Nr. 37 na imię Tow. Akc. Orenstein & Koppel — Artur Koppel, Marszałkowska 153.

Ogłoszenie.

Podaje się do wiadomości, że zaginął rewers, wydany przez ks. Kazimierza Rabcewskiego, na 500-rublowym blankiecie wekslowym czystym na dowód długu, zaciągniętego przez niego od s. p. Marii Lucy i znajdujący się w rękach s. p. Feliksa Xieżopolskiego. Rewers ten skutkiem uszczerbienia długu, stracił wszelkie znaczenie prawne.

312 Lucyna Lucy.

Ogłoszenie.

Wysłane przez Bank Handlowy w Warszawie, Oddział w Kaliszu pod adresem Oddziału tegoż Banku w Sosnowicach.

5% obligacje powiatu Kalisko - Tureckiego
N. N. 531, 16 po Mk. 1000.
N. N. 553, 554, 555, 556, 557 i 558 po Mk. 500.
nie zostały przez pocztę władz okupacyjnych podług adresu doręczone, wobec czego ostrzegę się przed nabyciem tych numerów obligacji.

Zaginął dowód lokacyjny na rb. 665 za Nr. 64780 z dnia 7/10 1913 r. na imię Michała Walczaka. 313

Zaginął dowód depozytowy Nr. 24009/14887 Banku Handlowego w Warszawie, wydany dnia 17 maja 1915 roku na imię Salomona Sim. Nowicza. 314